

Den var Tidspunkter under Forhandlingerne i Folketinget, hvor det saa vanskeligt ud, og det glæder mig meget, at de Forhaabninger, jeg den Gang endnu nærede om, at det skulde lykkes her at komme til en Forstaaelse, er blevet opfyldt.

Hvad angaar de enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke der er foreslaaet Ændringer, og hvorom der er udtalt forskellige Bemærkninger, vil jeg gerne fremføre følgende: Det første Ændringsforslag, nemlig til § 1, hvorefter der skal indskydes: „Efter foreliggende Oplysninger maa anses for at være“, har jeg i og for sigt anset for at være uforløst, idet det ogsaa efter Lovforslagets oprindelige Form erisaaledes, at der skulde foregaa en Behandling ved Sessionerne, og det var da givet, at efter de Oplysninger, som tilvebragtes fra Sessionerne, maatte Afgørelsen træffes. Saaledes som Ændringsforslaget nu er, kan jeg ikke have noget at indvende derimod, men jeg tror altsaa ikke, at det har den store Rækkevidde, som bl. a. det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Rambuseh) tillagde det. Det er klart, at Hensigten er denne, at Afgørelsen træffes efter Forsvarsministerens Skøn paa Grundlag af de Oplysninger, som tilvebringes dels fra Sessionerne og dels paa anden Maade.

Dernæst nævnedes den ærede Ordfører for Udvalget (Jørgen Pedersen) den Ændring, som vil fremkomme ved Tilføjelsen til § 2, hvorefter Forsvarsministeren eller Indenrigsministeren kan henvide Sager vedrørende Overførelse til civilt Arbejde til Sessionen, og den ærede Ordfører angav Betydningen af denne Bestemmelse. Jeg har henstillet til Udvalget at stille dette Ændringsforslag, fordi der kunde være Tvivl om Betydningen af Paragraffen i den Skikkelse, hvori den foreligger, og det var ønskeligt at faa dette Spørgsmaal fuldt klaret. Den ærede Ordfører har fuldkomment Ret i, at der vil kunne komme til at foreligge Tilfælde, hvor vedkommende aldeles ikke selv vil fremkomme med nogen Begæring, i hvert Fald ikke i den Form, som er angivet i § 2, men hvor den eneste Form for Begæringen vil være Nægtelse af at udføre de Ting, som han ellers skulde udføre. Overfor saadant er det nødvendigt, at man kan faa dem henvist til Behandling efter denne Lovs Regler, og Fremgangsmaaden vil naturligt være denne, at hvis det kommer til Indenrigsministerens Kundskab før Sessionen eller ved Sessionen, at der er et saadant

Forhold for en eller anden, kan han henvide Sagen. Hvis der derimod foreligger dette, at vedkommende ikke gør Tegn til at gøre Modstand, før han er kommet ind i Militærtjenesten, vil den naturlige Fremgangsmaade blive denne, at han af Forsvarsministeren henvises til Sessionsbehandling efter Lovens Regler, hvortil jo hører en midlertidig Hjemsendelse for vedkommende værnepligtige.

En større Gruppe af Ændringsforslag gaar ud paa, at hele Lovforslaget henlægges under Forsvarsministeren i Stedet for at være under Indenrigsministeren, som oprindeligt foreslaaet. Jeg har, som jeg allerede i Folketinget anførte, været af den Opfattelse, at det hele vilde kunne ordnes nok saa praktisk og hensigtsmæssigt under Indenrigsministeriet som under Forsvarsministeriet, men jeg har ogsaa allerede den Gang sagt, at jeg lagde ikke afgørende Vægt derpaa, og naar det kunde hjælpe til hele Sagens Gennemførelse, at Ordningen af disse Forhold kom til at hvile hos Forsvarsministeren i Stedet for hos Indenrigsministeren, saa skulde jeg ikke modsætte mig dette, og jeg kan da nu gaa ind paa de Ændringsforslag, som er stillede ud fra denne Hensigt. I denne Forbindelse sagde den ærede Ordfører, at det ogsaa vilde være mere hensigtsmæssigt, om Behandlingen af disse Sager kom ind under Forsvarsministeren, fordi der kunde tænkes Modstand paa Arbejdspladsen. Jeg tror, at den ærede Ordfører har Ret i, at der kan tænkes Modstand paa Arbejdspladsen i enkelte Tilfælde, men af den Grund vilde jeg nu ikke anse det for fornødent, at Sagen laa under Forsvarsministeren, thi jeg vilde tro, at den regelmæssige Fremgangsmaade overfor saadan Modstand maatte blive denne, at det blev Politiet, der tog Affære. Saadan Modstand straffes jo efter Domsafsigtelse af de almindelige Domstole, og det naturlige vil da ogsaa være, at det her bliver Politiet, der træder i Virksomhed. I hvert Fald kan jeg vanskelig tænke mig, at Forholdet skulde udvikle sig saaledes, at andet og mere blev fornødent, og selv om det skulde blive fornødent, vilde dette jo ske ved Politiets Foranstaltning. I denne Sammenhæng er det blevet udtalt — ogsaa nu sidst af det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour) i bestemt Spørgsform —, at det maatte vel være Meningen, at de 20 Maaneders Tjeneste eller Fængsel i samme Tid gennemførtes. Den ærede Ordfører sagde det allerede, og det ærede Medlem skærpede det, idet han